

Bulletin pro příznivce asistenčních psů 1/09

Helppsík

Občanské sdružení Helppes – Centrum výcviku psů pro postižené o. s. vám letos nabízí první vydání bulletinu Helppsík. Zima pomalu odchází, brzy pokvetou krokusy a v Helppesu se dějí úžasné věci... Pojdte s námi proto nahlédnout do zákulisí výcvikového střediska, mezi naše spolupracovníky a věrné příznivce.

Divadla hrají pro Helppes

V průběhu května bychom vás rádi pozvali na akci s názvem *Divadla pro Helppes*.

Do projektu se velmi ochotně a s nadšením zapojilo pět pražských divadel, a to Dejvické divadlo, divadlo Komedie, Žižkovské divadlo Jára Cimrmana, jakož i divadla Kašpar a Ungelt.

Všechna výše uvedená divadla odehrají během května jedno své představení ve prospěch přípravy, výcviku a předání našich asistenčních, bohužel státem nedotovaných, psů.

Milým způsobem se do tohoto projektu přihlásilo divad-

lo Kašpar... posuďte sami:

Dobrý den, tady Jakub Špalek, spolek Kašpar, divadlo v Celetné. My chceme taky hrát pro Helppes... Zavoláte mi? Jakub

Spolu se zástupci zúčastněných divadel vás tedy srdečně zveme na skvělá představení. Každé divadlo hraje ve prospěch našeho projektu jedno ze svých opavdu aktuálních top představení.

Všem zúčastněným divadlům, jejich vedení, zaměstnancům i hercům moc a moc děkujeme, především jménem čekatelů na asistenční pejsky, protože výtěžky těchto benefičních představení pomohou lidem s postižením na zlepšení jejich cesty k nezávislosti a soběstačnosti. A na kdy vás do divadel zveme? Například:

- 3. 5. Spolek Kašpar – **Růže pro Algernon** (www.divadlovceletne.cz)
- 13. 5. Žižkovské divadlo Jára Cimrmana – **České nebe** (www.zdjc.cz)
- 26. 5. Ungelt – **Všechno jen do putyk a ženským!** (www.divadlounge.lt)
- 27. 5. Divadlo Komédie – **Pokus pes** (www.prakomdiv.cz)
- 31. 5. Dejvické divadlo – **Příběhy obyčejného šílenství** (www.dejvickedivadlo.cz)

KAŠPAR

2002 DIVADLO KOMEDIE 2009

ŽIŽKOVSKÉ DIVADLO JÁRA CIMRMANA

DD DEJVICKÉ DIVADLO

DIVADLOUNGELT

Mikulášská pro všechny hodné (i zlobivé) pejsky

Loni v prosinci jsme pořádali již 6. ročník naší neobvyklé mikulášské besídky. I přes nepřízeň počasí (*popřemýšlíme, jestli nebudeme Mikuláše slavit raději v létě, to by bylo určitě hezky...*) přišlo hodně lidí, mezi kterými byli také naši věrní přátelé a kamarádi.

Návštěvníci i jejich psi, kteří se k nám přišli po-
veselit, byli naprosto báječní. Nikde žádná nevráživá
soutěživost, žádné poštěkávání mezi psy. Žádné zlo-

bení na psa, protože např. místo, aby buřta přinesl, tak udělal to, co je pro psa
normální – jednoduše ho sežral.

Jako vždy se naší mikulášské veselice zúčastnilo také mnoho našich klientů –
majitelů asistenčních a vodicích psů, a to i těch, kteří mají své psí pomocníky vy-
cvičené jinými organizacemi – a v soutěžích si vedli všichni velmi, velmi zdatně.

Jednou ze soutěží pro „zdravé“ návštěvníky bylo projítí trasy s klapkami na očích, aby si tak na vlastní kůži vyzkoušeli, jak se naši handicapovaní klienti cítí. Bylo nám moc líto paní s ridgebackem, která, když absolvovala tuto soutěžní disciplínu, tak se rozplakala. Nebyla sama koho emočně vyvedla z míry představa života poslepu nebo na vozičku. Právě to bylo dalším, jakýmsi bonusovým cílem některých našich soutěžních disciplín, protože „to“ zkrátka do našeho areálu a do poslání Helppesu patří – sice zábavnou formou, ale s možností si uvědomit a trošičku si také představit, jaký je život bez vidění nebo bez možnosti chůze. Navíc se svým psem, který v té chvíli vůbec netuší, jaké to je být psem–pomocníkem.

Dostali jsme také od jednoho z našich klientů – pana Milana Langra z České Lípy (foto vlevo) – krásný dar k Mikuláši – elektrický vozík pro možnost tréninku psů, aby si zvykli pracovat také u elektrického, ne jenom vedle mechanického vozíku. **Moc a moc děkujeme!** Pomůže to mnoha našim klientům.

Děkujeme všem, kteří letos přišli, dobře se pobavili, zasoutěžili si, sešli se s přáteli a hlavně: podpořili Helppes. Naše veliké poděkování si zaslouží sponzoři této akce, a to firma A – Vet, která distribuuje krmivo značky Hill's a firma Vafo Brit, bez kterých by se náš Mikuláš nemohla konat. **Děkujeme!**

P. S. Noční „setkání“ s Markem Ebenem...

Mezi přátele a příznivce Helppesu patří nejedna VIP osobnost našeho kulturního a společenského života (*tedy to je ale sterilní a oficiální věta – fuj! Jak však jinak říci, že patrony našich pejsků jsou lidé, jejichž obličej je zkrátka a dobře všeobecně známý?*) Pozvánky na akce odesílá ředitelka naší organizace Zuzana Daušová hluboce po půlnoci. Všude je klid, psi spí a Zuzce se prý dobře přemýšlí. Tímto způsobem vznikla také pozvánka na mikulášskou besídku:

Vážení a milí přátelé, příznivci, podporovatelé, v příloze si Vám dovolujeme zaslat pozvánku na šestý ročník Mikulášské pro všechny hodné (i zlobivé) pejsky. Různých mikulášských besídek je po celé republice nepočítaně, ale „psí“ Mikulášská je stále jenom jedna. Naše akce, která je nejen akcí rodinného typu (včetně zapojení psů, dětí, celých rodinných

týmů), ale zároveň jedinou akcí v České republice, kde soutěží zdraví majitelé psů společně s majiteli psů asistenčních a vodičích. Obdiv a podporu si zaslouží nejen všichni handicapovaní soutěžící, kteří každoročně směle soupeří s těmi zdravými, ale všichni, kteří se přijdou pobavit, zasoutěžit si, ale a hlavně svou účastí podpořit výcvik asistenčních, státem nedotovaných, psů.

Jste co nejsrdečněji zváni, děkujeme mnohokrát (obzvláště jménem našich klientů) za Vaši dosavadní podporu projektu „Pomoc přichází na čtyřech tlapkách“, protože bez Vás by se svého psiho pomocníka mnoho lidí vůbec nedočkal. Doufáme v zachování Vaší přízně našemu projektu a těšíme se na další spolupráci.

Hezký „předmikulášský“ týden přeje Helppes

Mezi adresáty byl také herec, moderátor a muzikant Marek Eben. Ač byla hluboká noc, přišla hned odpověď:

Srdečně Vás zdravím, ale zároveň se taky – ač nerad – omlouvám, my máme zkoušky na Stardance a v sobotu přímý přenos, tak já tam nic nestíhám, snad mě na bazaru aspoň zastoupí Tereza. Mějte se hezky.

Marek Eben

... nešlo neodpovědět:

Milý Marku,

děkujeme moc za Váš zájem a samozřejmě chápeme Vaše časové vytížení – však taky Vaše excelentní moderování Stardance sledujeme (tedy, pokud je zrovna čas). Moc pozdravujte paní a co pejsek, je stále v pořádku? Hodně úspěchů osobních i profesních přeje za celý tým Helppes

Zuzana Daušová

Marek Eben je zdvořilý gentleman, obratem píše:

Milá Zuzanko,
díky za pochopení, náš Edoušek (foto vlevo) se, bohužel, už odstěhoval do psiho ráje, snad Bůh dá, že se tam s ním jednou sejdem. Ale bez psa jsme nezůstali, nás si našel další kus, který změnil majitele, toho původního měl dost a když jsem ho poznal, pochopil jsem to. Dostal jméno Zubák (foto vpravo), podle svého mimořádného chrupu, který si na mně pilně tříbí. Tak si to hezky užijte!

Marek Eben

Zuzka Daušová také nenechává dopisy bez odpovědi:

*Milý Marku,
koukám, že jste taky noční tvor a taky v takovouto dobu doháníte – to znám.
Edouška je mi líto, ale prostě někdy se musíme všichni vyrovnat s tím, že psi život
je krátký a že nám kámoši odcházejí. Moc prosím, můžete mi zaslat Edovu fotku?
Dáme ho do našeho bulletinu Helppsík – přece jenom psi našich čestných členů
k nám tak trošinku patří a zaslouží si naši pozornost (v příloze si dovoluji zaslat
poslední číslo Helppsíka na ukázkou).*

A ten nový Zubák – co je zač, jak vypadá? Asi pěkný vtipálek.

*Mějte se moc, moc fajn a díky za Váš zájem a podporu našeho projektu a
doufám, že se můžeme těšit zase na nějakou společnou akcičku. Dobrou noc.*

Zuzana Daušová

Když se chce, tak to jde, alespoň většinou...

Poděkování jménem našich klientů si tentokrát (kromě jiných) zaslouží dva naši významní partneři, a to Nadace Leontinka (ve spolupráci se svým partnerem Českou pojišťovnou z projektu „Pší oči“) a společnost KPMG spol. s r. o. poskytující služby v oblasti auditu, daní a poradenství.

Nadace Leontinka – Česká pojišťovna – projekt „Pší oči“ se stala generálním sponzorem dvou našich klientů a jejich psích pomocníků. Lukáška Šafra a jeho asistenčního canisterapeutického psa zlatého retrívra Badyho a Honzika Matlaka a jeho asistenční canisterapeutické labradorky „Enie“ Henriette Ja–Sta Czech.

Zejména děkujeme za malého Honzu, protože kvůli zhoršujícímu se zdravotnímu stavu bylo nutné předat mu pejska v co možná nejkratším čase. Proto jsme (oproti plánu) předali Honzíkovi jeho Enie pod stromeček již na Vánoce 2007. A v tom byl právě kámen úrazu...! Fenka byla předána na konci roku, její profinancování bylo proto téměř nemožné. Naštěstí našla Nadace Leontinka, se svým partnerem Českou pojišťovnou, řešení. Jak je vidět, když se chce, tak jde všechno – nebo alespoň skoro všechno...

Dále z projektu „Pší oči“ získali příspěvek na svého psího pomocníka další naši klienti: vozíčkář Martin Petrásek na svou psí asistentku Jenny od Klárky a Mírek Kubelka a asistenční canisterapeutická lab-

radorka Lara (na fotu vpravo). Zrakově postiženému Martinu Hrtúsovi pak byl poskytnutý dar – doplatek částky, kterou Martinovi (resp. jako nezletilému jeho nevidomé matce), poskytl úřad, avšak nestačila na úplné profinancování jeho vodícího pejska. Vzhledem k tomu, že Martin žije sám s nevidomou maminkou, která není zaměstnaná, je jejich finanční situace značně svízelná. Příspěvek na vodícího psa, který většina klientů, jež jsou v mnohem příznivější finanční situaci, dostanou v plné výši a který sociální odbor předepsal mamince Martina k úhradě, by byl poměrně vážným zásahem do rodinného rozpočtu nevidomé matky a šestnáctiletého studenta. Proto poskytla Nadace Leontinka (po důkladném zmapování sociální situace rodiny) tento dar.

Firma **KPMG spol. s r. o.** se stala generální sponzorem dvou asistenčních pejsků pro vozičkáře, jsou jimi zlatí retrívrí Maruška – Panora Svatého Huberta pro paní Květuši Petrovou (na fotu vlevo) a Ema pro slečnu Martinu Justiánovou. Zároveň přispěla firma KPMG také Tereze Zapletalové k možnosti získání jejího psího asistenta Gina z Měninského lesa.

Smíchovský masopust a Den Měst. části Prahy 5

S radostí jsme přijali pozvání Městské části Prahy 5 abychom se účastnili akce, která byla pořádána u příležitosti 106. výročí povýšení Smíchova na město, udělené císařem Františkem Josefem I.

Pro návštěvníky byl 21. a 22. února připraven velmi zajímavý program (v parku Portheimky a v sobotu také na pěší zóně Anděl) s vystoupeními mnoha známých kumštýřů a skupin. Byli jsme rádi, že také naši psi svěřenci veřejnosti předvedli, jak a v čem jsou připraveni a schopni svým paničkám a páníčkům pomáhat. I přes nevlídné, ale přece jenom masopustní počasí, byl o tuto akci veliký zájem veřejnosti a chvílemi se v uličkách mezi stánky nedalo ani projít.

Dojemný moment pro nás všechny nastal, když pan starosta JUDr. Milan Jančík (na fotu v cilindru) předal našemu sdružení šek na částku 20 000 Kč na podporu naší činnosti. **Děkujeme!** Zástupci radnice i jejich doprovod byli krásně oblečení v dobových kostýmech a musíme tedy říct, že paní radní mgr. Lucie Vávrová v dobovém kostýmu (na fotu zcela vpravo) byla naprosto úžasná a zejména mužská část návštěvníků na ní mohla oči nechat. Pan starosta působil v dobovém kostýmu jako kdyby právě přišla skutečná persona – starosty z konce 19. století. Ani naši psíci proto nemohli zůstat pozadu, a proto přišli na slavnostní akt převzetí šeku také slavnostně a dobově vyšňoření: borderáček Bugar přišel v kostýmu pražského Pepíka a goldenka Sára byla převlečena za jeho krásnou partnerku Márinku.

Výcvik našich asistenčních pejsků podpořili také návštěvníci masopustu. Když jsme kasičku na úřadě Městské části Prahy 5 v pondělí rozpečetili, zjistili jsme, že náš projekt podpořili částkou 7 287 Kč. Jménem našich klientů–čekatelů na asistenční psy **moc děkujeme.**

„Barunka mi již dvakrát zachránila život!“

Pana ing. Zdeňka Hrabě můžete potkávat v ulicích hlavního města, ale také ho vidět a slyšet při vystoupeních skupiny Nezmaři, kde již třicet šest let hraje na banjo. Pan Zdeněk Hrabě je majitelem báječné asistenční fenky zlatého retrívra Báry z Dohalských luk.

Baruška vám letos 10. ledna již podruhé hodně pomohla. Čím si myslíte, že to je, že dělá pro Vás i věci, které nebyla ve výcviku naučena a že se dokáže zachovat v krizových situacích často lépe než mnohý člověk?

Baruška mi zachránila život poprvé loni 4. ledna, kdy jsem při procházce v Hostivařském parku v Praze zkolaboval. Ani s pomocí Barunky se mi nepodařilo se zvednout. Tak jsem zkusil požádat Barušku, aby přivolala pomoc. Barča ani

vteřinu neváhala a odběhla pryč. Běžela směrem k silnici. Pak už jenom vím, co mi vyprávěli policisté, které Barunka přivedla. Když projížděli autem lesopark, viděli v dálce běžet po cestě psa ve žlutém postroji. To by nebylo nic neobvyklého, psů v různých šatičkách, zejména v tomto ročním období, pobíhá po parku hodně. Když se však policisté přibližovali, Barunka běžela k nim a začala jejich pomalu jedoucí auto obíhat. Nikde však neviděli majitele psa... Protože ale Barunka auto pořád obíhala, tak jim to nedalo, zastavili a vystoupili. Když se začali k Barunce přibližovat, rozeběhla se do stráně, do lesa a když viděla, že ji nenásledují, tak zase běžela zpátky k nim. Jakmile zjistila, že pochopili, co jim „přišla říct“, nechala se vzít od jednoho z policistů za obojek a dovedla je ke mně. Ten den byla hodně velká zima a nebýt Barunky, asi by to se mnou dopadlo opravdu hodně... hodně špatně.

A letos, téměř na den po roce, v sobotu 10. ledna ráno jsem se vydal s Baruškou do lékárny. Vystoupili jsme z autobusu, když v tom momentě si mi udělalo zle, padl jsem na kolena a po chvíli upadl v bezvědomí do sněhu. Ještě jsem viděl, jak se Baruška rozeběhla za lidmi, kteří vystoupili z autobusu se mnou a spěchali dál. Další už vím z vyprávění přímých svědků, policistů, osádky sanitky. Baruše se nepodařilo už spěchající lidi doběhnout, byli příliš daleko. Tak vběhla na rušné křižovatce mezi auta a tramvaje a obíháním se snažila někoho upozornit. To se jí povedlo naprosto dokonale – zastavila provoz rušné křižovatky Na Groši.

Pane inženýre, Vy jste se však zapojil do projektu „Zachraňte mne!“

Ano, to máte pravdu – v loňském roce jsem se zapojil do projektu pro zdravotně postižené „Zachraňte mne!“. Proto Barunka na krku nosila mobilní telefon, který byl nastaven tak, že když ho Barunka vezme do tlamy a stiskne kterékoli tlačítko, „dovolá“ se na tísňovou linku 112, kde by už měli poznat podle čísla telefonu, o koho jde a jaký má druh postižení. Druhý mobil, který mám u sebe já, je zase nastaven tak, že mi cinkne a tím potvrdí, že Barunka „svůj“ mobil zmáčkla.

Ještě než jsem upadl do bezvědomí, tak jsem slyšel cinknutí svého mobilu. Samozřejmě, když jsem se probral, tak mi bylo jasné, že Barunka nemohla být tím, kdo přivolal záchranku, protože sanitka by v tom případě jela na moji adresu domů... V té době jsem ovšem netušil, že tento systém ještě nebyl spuštěn, přestože průkazku, potvrzující mé zapojení do tohoto záchranného systému mám už přes půl roku!

Představte si, že tím, kdo zmáčkl tlačítko a prozvonil můj mobil, byl asi zloděj, který Barunce mobil z krku ukradl. Později policie našla jenom řemínek, na kterém Barunka mobil nosila. Naštěstí však, kromě této lidské zrůdy, která Barunce mobil ukradla, se pohyboval poblíž Michal Koiš z Prahy 4, který jako první zaregistroval Barunku, která se snažila upoutat pozornost a zavolať záchranku. Jsem moc vděčný deníku Šíp, který mi zprostředkoval možnost poznat svého zachránce a umožnil mi alespoň po telefonu mu poděkovat.

Jakou máme zkušenost s přístupem lékařů ze záchranky a v nemocnici?

Má zkušenost s přístupem pracovníků záchranné služby i nemocnice je naprosto vynikající. Barunka mě doprovází opravdu všude bez problémů. Je vždy vítaná i v sanitních vozech, možná i proto, že se chová naprosto perfektně. Ředitel nemocnice Královské Vinohrady pobyt mé psí asistentky v nemocnici schválil.

Při nemocničních pobytech, trvajících někdy až deset dní, kdy jsem na přístrojích, je stále v mé blízkosti, má vždy od zdravotního personálu upravený pelíšek. Primář prof. MUDr. Vidimský, lékaři a veškerý další personál, včetně tiskové mluvčí nemocnice měli skvělý přístup, nejen po stránce profesionální, ale i po stránce lidské.

Ministerstvo zdravotnictví připravuje návrh zákona, který by dovoľoval přítomnost asistenčních a vodicích psů v nemocničních a lázeňských zařízeních. Myslíte si, že je správné, aby byla možnost pobytu psa v těchto zařízeních společně s majitelem dána ze zákona?

Ano, myslím, že je to důležité. Přístup jako mají např. v nemocnici Královské Vinohrady nebo Na Homolce bohužel ještě není standardní všude. Pro postiženého je velice prospěšné, zejména po stránce psychické, když má u sebe svého, často nejbližšího přítele a pomocníka. Otázka psychiky je prokazatelně velmi důležitým faktorem při léčení a zotavování se z nemoci. Dalším důvodem je i to, že člo-

Šíp našel mladého muže, který pomohl

Michal: Vrátil se díky Baru

Bylo to poprvé v životě, co někdo zachraňoval. Přesto Michal Koší (28) z Prahy 4 nezaváhal a rozhodl se pomoci člověku v nouzi. Tím byl právě muzikant Zdeněk Hrabě (72), který v sobotu zkolaboval ve Švehlově ulici (šíp informoval). Michal si všiml zlatého retířa, který se snažil najít pro svého pána pomoc, a tak se k bezmocnému muži vrátil, přivolal záchranku a byl připraven poskytnout i první pomoc. Jemu i fence Barunce vodicí Hrabě za svůj život.

Michal se při hovoru naubránil úsměvu.

Šíp zaidil kontakt obou mužů

Hrabě byl rád, že slyší hlas svého záchránce.

Sanitka se přitáhla asi za osm minut, „ten čas se mi zdál nekonečný. Pán se klepal zrakem. Jeho asistenční pes se ale od něj nechtěl ani na krok. Ani sáhnout na sebe nedal, nechtěl, jen soustředěně hledal a zahřívá psíničkou“, řekl obdivně mladík.

Když přijela sanitka, řešila vichřici problémů, co s funkcí zlatého retířa Barunkou udělat. Rozhodli to záchraníci. Ihned rozhodli, že pes pojede s nimi: „Ať by to stejně jinak nešlo. V sanitce byla skoro divná, než nás šel, posadil se Koší. Nikdy se mi přece nepodobného nepřihodilo. Ale kdyby to bylo nutné, zvládl by poskytnout i první pomoc.“ UGŘ je jasně se to ve škole a znám to i od kamarádů, který pracuje v nemocnici“, přiznal Koší.

Hrabě ležel stále ve vinohradské nemocnici a v pokojí na posteli ho hlídá jeho Barunka. Povědní hroziou diagnózu, psíci emboli, lékaři vyvrátili. „Byl jsem na všech možných vyšetřeních. Srdce i plíce jsou dobré. Už mě i odpouští od přístrojů“, pochlubí se Zdeněk Hrabě.

Laub/Komka

Praha – Šíp se podířlo mladého lrtmí Michala Koší najít a zprostitutovat telefonický rozhovor mezi tím a zaslátelným Zdeněkem Hraběm. Byla to dojemná chvíle. „Viděl jsem tam ležet člověka a u něj psa“, vyhlá Šíp Michal vrtedovou udílou, na kterou bude vzpomínat celý život. Na nic přý nečekal a pokročil mezi auty epiky na druhou stranu. Na chodník našel ležet muže v bezvědomí. Jak se později ukázalo, šlo o benditum známé folové skupiny Nezamí Zdeněk Hrabě. Ten se po několika operacích pátře tlče

V sobotu vystupoval z autobusu č. 177 ve Švehlově ulici. Ničeho si nevšímal a telefonoval. Mezitím přelšel na druhou stranu ulice a náhodou se podíval na protější chodník. „Viděl jsem tam ležet člověka a u něj psa“, vyhlá Šíp Michal vrtedovou udílou, na kterou bude vzpomínat celý život. Na nic přý nečekal a pokročil mezi auty epiky na druhou stranu. Na chodník našel ležet muže v bezvědomí. Jak se později ukázalo, šlo o benditum známé folové skupiny Nezamí Zdeněk Hrabě. Ten se po několika operacích pátře tlče

polyhující pouze s fraticovským holem. Země současně s Michalem přiblížil na pomoc dvě dívky. „Jen pán zpouččil vůbec neregulovat. Ihned jsem vystořil šikovnou linku 155 a řekl, o co jde. Dispečerka nastala na telefon a řadila nás, co máme dělat“, pokračoval Koší. Vichřiti tří se snaží muže postaviti, ale marně. Neutříd se na nohách a kolen zase spadl na zem. Dispečerka jim proto poradila, aby postleho nechtali sedět. Poté se Hrabě trochu vzpamatoval a všem moc děkoval a omloval se. To už skupinky byli dít ti muži.

Bára zasahovala už loni

Loni v jednu její pán ztratil vedomí v Hostivařském parku. Stáli jen říct, aby hledala pomoc. Barunka vbehla do silnice a zastavila auto. Shodou okolností to byli policisté. Byla neobyčejně a dotkla je až k bezmocnému psíničkovi.

Co se stalo očima Zdeněk Hrabě

„Už od pátku mi nebylo dobře. Když jsem vstoupil z autobusu, tušil jsem, že je zle. Lidi oděšl i pamatuji si jen, že jsem upustil berle a ztratil vědomí.“

Později jsem se dozvěděl, že Barunka začala obíhat okoli a hledat pomoc. Nakonec se vrhla na

věk s postižením může v rámci svých možností využívat „služeb“ svého psiho kamaráda a tím pádem je méně závislý na pomoci personálu a nemá proto pocit, že kvůli svému handicapu je nucen využívat sestřičky více než pacient bez handicapu. Mám zkušenost, že pobyt Barušky většinou působí velmi příznivě také na psychiku ostatních pacientů.

Nelze opominout ani skutečnost, že při eventuálním dlouhodobějším pobytu v nemocnici handicapovaný člověk při odloučení od svého psiho kamaráda hodně psychicky trpí. Pokud budu posuzovat podle sebe, bývá vztah mezi handicapovaným člověkem a jeho psím pomocníkem velmi silný.

Na druhou stranu: kam si myslíte, že by ani asistenční a vodící pes neměl mít přístup povolen?

Na infekční oddělení nemocnic, a to z důvodu možnosti nakažení i psa samotného. Dále na oddělení jednotek intenzivní péče, do bazénů, saun, solárií a podobně.

Setkáváte se často s nepochopením veřejnosti nebo s problémy, že Vás někdo nechce s Vaší asistenční Baruškou pustit do obchodu, restaurace, ale např. i na veřejné WC?

Ano, naštěstí jenom občas, ale vím, že mimopražští kolegové jsou na tom často mnohem hůř. Setkal jsem se minulý rok v prodejně Plus v Hostivaři s tím, že jsem byl pracovníkem ochranky velmi razantně vyveden. Podal jsem na něj stížnost a dotyčný zaměstnanec byl během několika dnů „odejit“. Vedení prodejny se mi omluvilo a Barunka obdržela „odškodnění“ v částce 700 korun na nákup psích dobrůtek.

Podobný problém – opět s pracovníkem strážní agentury – se mi stal velmi nedávno v prodejně Billa v Řepích, kdy se dokonce pracovník ostrahy snažil moji psí asistentku z prodejny vyvléct. Protože se případ během jednoho dne stal také další klientce s asistenčním signálním psem, problém začal řešit Helppees přímo s ředitelstvím Billy. Také zde došlo k omluvě a poučení ochranky, jak se mají chovat k majitelům asistenčních nebo vodících psů. Musím říct, že mnohem méně informovaní bývají pracovníci různých strážních agentur než samotní zaměstnanci dotyčných obchodů.

Dokážete si dneska představit život bez své Barušky?

Život bez Barunky si již nedovedu představit a Barunka mi to oplácí v dobrém svou psí láskou. Žijeme jeden pro druhého ve stejné závislosti.

– dau –

Jak nám
můžete pomoci?
Zašlete dárcovskou SMS
ve tvaru DMS HELPPES
na telefonní číslo 87 777.
Děkujeme!

Cena DMS je 30 Kč,
Helppes získá 27 Kč,
www.darcovskasms.cz

Sledujte naše internetové
stránky
www.helppes.cz
naleznete na nich
veškeré
aktuální informace

Nesnadný pohyb po městě

„Chůze s vodícím psem po městě není žádný med. Není jednoduché se proplétat mezi všemi těmi lidmi, kteří do vás narážejí – ať už omylem nebo záměrně. Snad ještě horší je, když se snažím jít svou cestu a najednou do mě vrazí uspěchaný „spoluobčan“ a ještě mi vynadá: *Kam koukáš?*“ ... tak popisuje nesnadný pohyb po městě Radek Primák (na fotu) a pokračuje...

To, že má handicapovaný člověk bílou hůlku a vodícího psa (či jen vodícího psa, protože jsou lidé, kteří bohužel nemohou mít najednou vodícího pejska a ještě ve druhé ruce držet bílou hůlku, protože mají problém se stabilitou), tak tohle všechno spěchající nevychovanec přehlédne jako páru nad hrcem.

Bezohlední cestující

Velkým problémem bývá jízda dopravním prostředkem. Po nastoupení předními dveřmi se snažím najít sedadlo pro tento účel určené, tj. hned za řidičem. Mnohdy však bývá obsazené zdravým cestujícím, který mě nechce pustit sednout. V takových případech se můj pejsek snaží dotýcného čumákem takzvaně vystrnadit, nebo (pokud je místo již obsazené jiným zrakově postiženým, který je také označen bílou hůlkou) se můj pes snaží najít jiné volné místo. To však

bývá mnohdy velmi složité, protože lidé se hrnou do dopravního prostředku a nekoukají, zda-li se v něm už nevyskytuje někdo, kdo se snaží najít si místo k sezení.

Neinformovaní zaměstnanci ochranky

Dalším problémem, který nevidomý (či zrakově postižený) majitel vodícího nebo asistenčního psa má, jsou obchodní centra. Nejhorší je, když mají supermarket ochranku s novými zaměstnanci, kteří nevidomého, jenž navštěvuje konkrétní obchodní centrum pravidelně, neznají a snaží se mu zabránit, aby si nakoupil. To se mi již několikrát stalo, ale jelikož chodím do obchodního centra Nový Smíchov denně, tak mě tam už zaměstnanci Tesca znají. Když vidí, že mám problém, přijdou a vysvětlí novému pracovníkovi ochranky, že vodící pes do obchodu smí.

Nebojte se hlasitě protestovat

Ale mohou se také stát situace, že si zaměstnanec ochranky nedá říci a bude se snažit nevidomého i se psem vystrnadit z obchodu úplně. Jak se v takovém případě zachovat? Myslím si, že nejdůležitější je nedat se! Zrakově postižený člověk mírnější povahy se mnohdy nechá zastrašit a raději odejde pryč. To je velká chyba!!! Je zapotřebí se ozvat, a pokud je to nutné, tak se domáhat přizváním nadřízeného pracovníka dotyčného „agilního“ hlídače. Pokud ani to nepomůže, je nutné celou záležitost řešit přes média.

Myslím si, že je velkou výhodou, když nevidomý, či těžce zrakově postižený, který má vodícího (či asistenčního psa) chodí do jednoho obchodu pravidelně a když ho tam personál zná. To je můj případ a jsem za to rád, protože nastane-li někdy nepříjemná situace, tak se mě personál zastane.

Díky, že jste nám vždy nápomocní

Jsem moc rád, že pokud se už stane nějaká nepříjemná situace, tak se najdou lidé, kteří jsou vždy po ruce a můžeme se na ně obrátit s prosbou o pomoc a oni nám s láskou pomohou. Věřím, že neudělám špatně, když ty, které mám na mysli uvedu: je to organizace Helppees, která nedělá rozdíl, od koho handicapovaný člověk psa má. Zkrátka chtějí pomoci, aby nevidomý, či těžce zrakově postižený člověk byl v pohodě při cestování se svým psem, který je mu denně oddaný a denně mu pomáhá.

Radek Primák

I rotvajlerka Deizy umí pomáhat...

Pocházím z malé vesničky u Popradu, ale už více než třicet let žiju v Čechách. První fenu rotvajlera jsem dostala ke svým 45. narozeninám od bratra.

Bylo to úžasně klidné a obětavé zvíře, ale karty osudu zamíchali jejím životem velmi krutě. Bohužel snědla otrávené kousky salámu. Ani přes maximální péči se Bonu nepodařilo zachránit. Po dvou týdnech nezbývalo než souhlasit s eutanazií. Bohužel trpím nestabilní vasospastickou anginou pectoris. Jako kardička jsem proto smrt Bony „odležela“ na koronární jednotce.

Kamarád, který se mnou smrt Bony prožíval, se ale rozhodl, že to tak nenechá. V říjnu mi jednoho dne v půl třetí ráno přivezl z Moravy štěňátko rotvajlera. Radost a muchlování nebralo konce. Malá černá kulička dostala jméno Deizy – po své mamince Deizy Benátské noci.

Štěňátko rostlo, dělalo mi radosti, ale i starosti. Největší „radost“ jsem měla, když zdevastovala na Štědrý den vánoční stromeček a doprostřed obývacího pokoje dva květináče. Vánoce jsme ale zachránili. Holt se večerelo o trochu později.

Když měla Deizy asi tak 7 – 8 měsíců, začala se chovat divně. Nevěděla jsem, co jí vadí, co se stalo? Když mi to postupem času všechno začalo docházet, tak jsem si uvědomila, že mi vlastně tak 3 – 5 minut před mým srdečním záchvatem „říká“: *Pozor, něco se děje!* Přibližně 15 – 20 minut než mě upozorní na záchvat, je nervózní a nesoustředěná, hlídá si každý můj krok. Asi se ptáte, jak mi může pomáhat? Třeba v noci mě vzbudí; na ulici mi už nedovolí udělat ani krok; přinese mi mobil nebo léky. Doma mi pomůže při svlékání, vyndá z ledničky minerálku... Tak jsem Deizy začala poslouchat a věřte mi, od té doby jsem na koronární jednotce už nebyla!

Jednoho krásného dne jsem se rozhodla, že se na to zeptám odborníků. V České republice je dost subjektů, které asistenční psy cvičí. Ale jenom jeden byl ochotný vzít Deizy do výcviku. Tušíte správně! Byl to Helppees. Deizy je zatím první asistenční signální pes v České republice, který byl vycvičen pro značení blížícího se srdečního záchvatu. Jak probíhal výcvik? To vám už řekne Deizinka sama, ale předtím si přečtete báseň, kterou jsem pro Deizinku napsala... **Jana Kubátová**

Jana Kubátová: Pro Deizy

*Ty jsi moje pravá ruka,
i když čtyři tlapy máš.
Ty víš, jak tě potřebuji,
v tu chvíli mi všechno dáš.
Přineseš lék, podáš pití,
zuješ boty svlíkneš šat.*

*Ty jsi moje hvězda jasná,
i když černou barvu máš máš.
Štěkáš, skáčeš, dovádíš si
při tom stále pomáháš.
Neremcáš a neodmlouváš
posloucháš, jsi kamarád.*

*Ty jsi pes a já jsem paní,
ty to víš, kdy je mi zle.
V tu chvíli se naše role mění
já poslouchám instinkty Tvé.
Když jsem v koncích ze svým zdravím,
Ty pochopíš, že je zle
a v tu chvíli bys mi dala
místo mého srdce své*

*Proto díky, milá Deizy,
že jsi a že jsi má,
proto poklona všem bohům patří,
že spojil nás oba dva.*

... a jak to vidí Deizy?

Byla jsem takový psí puberták, který se musel usměrnit. Paní ředitelka Daušová říkala, že se na mě musí hoóóódně opatrně, vůbec jsem ale nechápala proč. Já jsem nikomu přece nikdy neublížila? Ale pak jsem se dozvěděla, že je to kvůli tomu, abych neztratila to své, co mám dáno od pána boha. Takže i můj výcvik trval o něco déle, než bývá u asistenčních a vodicích psů zvykem. A jak moje studium probíhalo? Nechtělo se mi do toho. Ze začátku jsem hrála uraženou princeznu, ale když jsem viděla, že jiný psí záček něco udělal správně a dostal za odměnu voňavý piškůtek, tak jsem to zkusila, že jako taky poslechnu. A ono to fungovalo!

Když jsem zvládla psí školku i školu, nastoupila jsem – dá se říci – na střední školu. To už bylo trošku obtížnější, ale zvládla jsem to na psí jedničku. Teď už mám právo nosit psí dečku s nápisem ASISTENT KARDIAKA. Od té doby, co mě panička poslouchá, když jí říkám: *POZOR!* nebyla v nemocnici a já nemusím být doma sama.

Jednou mě panička ráno oblékla do mé psí dečky, a to už jsem věděla, že jdeme do nemocnice na kontrolu (na venčení dečku nenosím). Došly jsme na vyšetření, panička mě jako vždycky odložila v kabině, já si lehla a čekala jsem. Paní doktorka paničku vyšetřovala, ale její srdíčko mi najednou začalo šeptat, že mu není úplně nejlíp... Tak jsem přišla paničce říct, že si má vzít léky. To víte, teď už jsem velká psí holka... proto když jsem se opřela o vyšetřovací stůl a paničce štěkla do obličej, že její srdíčko začíná stávkovat, tak nám málem paní doktorka samým leknutím zkoprněla. Panička musela paní doktorce vysvětlit, že signalizují asi nějaký problém se srdíčkem. Lékařka se uklidnila, napojila moji paní na přístroj a

ono se ukázalo, že jsem měla pravdu!!! Že jsem to poznala dřív než paní doktorka i moje paní. Proto upozorňuji paničku na každý blížící se záchvat, abychom to zvládly samy bez lékařů a nemusela panička do nemocnice. Ale já jsem se toho naučila ještě o hodně víc než jenom předpovídat paniččiny záchvaty. Když je jí hodně zle, tak jí dokážu i svléknout bundu, kalhoty, ponožky, dokážu přinést mobil (ještě má původní, nerozkousala jsem ho).

Tak to by bylo o mně asi tak všechno, takže psi kamarádi: pac a haf!

Zdraví vás asistenční rotvajlerka Deizy

Kalendář akcí, aneb co jsme letos už stihli

Každoročně jsme se zúčastňujeme mnoha veřejných akcí s našimi prezentacemi, besedami a přednáškami o lidech se zdravotním postižením a ukázkami dovedností psích pomocníků. Všechny tyto akce mají jasný cíl – seznamování veřejnosti s přínosem asistenčních a vodících psů a osvětovou činnost na téma, jak se chovat a přistupovat k lidem s handicapem a jejich psím pomocníkům a přispívat tak k integraci osob se zdravotním postižením do majoritní společnosti zdravých lidí. Proto nás velmi těší, že je o naše prezentace stále vzrůstající zájem a že také spolupráce s médii je stále na lepší a vyšší úrovni.

11. 1. První letošní zkoušky našich psů

13. 1. KPMG – slavnostní předání šeku na podporu výcviku asistenčního psa Marušky

17. 1. Tarot v našem životě – krátkodobý prožitkový kurz

23. 1. Český rozhlas – Regina – Třináctka

26. 1. Natáčení pro pořad Chcete mě?

16. 2. Bowling – 2. setkání s klienty

21. 2. Odkrytí čajové legendy

21. a 22. 2. Smíchovský masopust

Na závěr velká prosba!!!

Prosíme všechny naše klienty nejen o zasílání povinných každoročních zpráv o práci a zdravotním stavu jejich psích pomocníků, ale také o zasílání příběhů ze života. Právě tyto příběhy nejvíce zajímají čtenáře Helppsíků, a to jak z řad majitelů psích pomocníků, tak i z řad příznivců Helppes a veřejnosti. V každém čísle bychom rádi uveřejnili alespoň dva příběhy ze života vás – našich klientů a našich bývalých psích svěřenců. Posílejte nám příběhy pro pobavení, ale i pro poučení a zamyšlení ostatních majitelů pomoci, která má podobu čtyř chlupatých nohou na adresu helppsik@helppes.cz.

To je z letošního prvního čísla Helppsíka všechno. Měli bychom ještě spoustu dalších příspěvků, ale počet stránek je nemilosrdný – bohužel. Přejeme vám všem do blížícího se jara jenom to nejlepší. A aby vám to čekání rychleji utíkalo, zobněte si něčeho dobrého. Třeba sladoučkého dortíku...

voňavé šunčičce a uvědomějí a

spořádaní čtenáři sáhnou po lékaři doporučovaném ovoci. Ať už si budete pochutnávat na čemkoli, nezapomeňte taky na své čtyřnohé kamarády a samozřejmě na svůj Helppes !!!
Ve druhé čtvrtletí letošního roku zase nashledanou!

Užitečné odkazy pro osoby se zdravotním postižením

www.mpsv.cz – Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR

www.mzcr.cz – Ministerstvo zdravotnictví ČR

www.nrzp.cz – Národní rada osob se zdravotním postižením ČR

www.ligavozic.cz – Liga vozíčkářů

www.okamzik.cz – Okamžik – sdružení na podporu nejen nevidomých

www.lorm.cz – Společnost pro hluchoslepy

www.klubpratel.wz.cz – Klub přátel červenobílé hole

www.svetlуска.centrum.cz – Nadační fond Českého rozhlasu

www.neziskovky.cz – Neziskové organizace

www.incheba.cz – Mezinárodní veletrh NonHandicap

Helppsík – bulletin pro příznivce asistenčních psů. Texty připravila Zuzana Daušová, redakce Zuzana Trankovská ml., fotografie archiv o. s. Helppes a Bohdan Bezvoda